

ת"ד (חיפה) 3844-11-24 - מדינת ישראל נ' אחמד כיאל

ת"ד (חיפה) 3844-11-24 - מדינת ישראל נ' אחמד כיאלשלום חיפה

ת"ד (חיפה) 3844-11-24

מדינת ישראל

נגד

אחמד כיאל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[04.06.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען כי כלל לא זומן לדיון בעניינו, וכי גילה אודות פסק הדין רק עת נכנס באקראי לאיזור האישי שלו. עוד טוען כי מבירור שערך דבר הדואר עם ההזמנה לדיון חזר בציון "סירב לקבל", ולדבריו מעולם לא סירב לקבל דבר דואר כלשהו. בנוסף, טוען כי כופר בביצוע העבירה, לא נכנס לצומת ברמזור אדום והאחריות לאתונה היא של הנהגת המעורבת.

המאשימה טוענת כי הנאשם לא עמד בנטל המוטל עליו לסתירת חזקת המסירה, ומשכך זומן כדיון. עוד טוענת כי הנאשם כלל לא כפר בביצוע העבירה, אלא רק הלן על אורך תקופת הפסילה, ומשכך לא ביסס טענת עיוות דין. לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

עיון בתיק בית המשפט מלמד כי זימון לדיון נמסר לנאשם ביום 17/11/24 וחזר בציון "סירב לקבל". סעיף 237(ג) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 מתייחס לעניין הסירוב במסגרת המצאת מסמכים וקובע כדלקמן:

(ג) נוכח בית המשפט כי המצאה לפי סעיף זה לא בוצעה עקב סירוב לקבל את המסמך או המכתב, או לחתום על אישור המסירה, רשאי בית המשפט לראות את המסמך כאילו הומצא כדיון.

הנטל להוכיח טענתו של הנאשם לפיה "הצהרת פקיד הדואר הינה הצהרה כוזבת ומשוללת יסוד", מוטל על כתפי הנאשם. לכל הפחות, על מנת לתמוך בטענותיו בעניין זה, היה על הנאשם לערוך בירור ראשוני בסוכנות הדואר הרלבנטית ולהגיש תלונה מתאימה (ולא רק "לשקול" לעשות זאת, כפי שטוען בס' 12 לבקשה). אין לקבל טענות מעין אלה המועלות בעלמא וללא תימוכין. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט שהם ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, [פורסם בבנו] פסקה 35 (25.3.2018):

"כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין".

המבקש טוען בבקשתו כי הוא כופר בביצוע העבירה, והוא אינו אחראי לתאונה ותוצאותיה. באשר לטענתו זו אין לי אלא לשוב ולהפנות לדבריו של כב' הש' סאלמה בעפ"ת 10086-11-21 גאוו נ' מדינת ישראל (29.11.21): "גם באשר לקביעה בדבר היעדר חשש לעיוות דין אין להתערב, שכן המערער אף לא העלה כל טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, וטענתו בדבר סיכויי הגנה גבוהים, הינה טענה בעלמא שאין לה על מה לסמוך.

בעניין זה ראוי לשוב ולהזכיר, כי אין די לעניין קיומו של חשש לעיוות דין, כי מי שעותר להארכת המועד להישפט, יכחיש את העבירה המיוחסת לו. על מי שטוען לקיומו של חשש כאמור להציג טעמים הנתמכים בראיות ממשיות ואשר טומנים בחובם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ראו והשוו לגבי החשש לעיוות דין לעניין בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר; רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018))" (שם, פסקה 13).

כן יצוין כי בניגוד לטענתו של הנאשם לפיה העונש שהוטל עליו הוא "קיצוני ביותר", הרי שהוטלה עליו פסילת המינימום הקבועה בחוק לעבירות בהן הורשע, ומשכך ברי כי עונשו לא חרג מרמת הענישה הנוהגת. לאור כל האמור לעיל, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותו של המבקש או כי קיים חשש לעיוות דין בעניינו, ולפיכך אני דוחה את הבקשה. פסק הדין מיום 03.04.25 יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, ח' סיוון תשפ"ה, 04 יוני 2025, בהעדר הצדדים.